

[Lenger]

Jeg har lyst til at starte med at omtale beslutningsforslag nr. B 81, som justitsministeren kaldte useriøst. Det er bestemt ikke useriøst ment fra vores side, og jeg var også meget glad for hr. Bernhard Baunsgaards indlæg om dette forslag. Hvis man har den opfattelse, at vi skal bruge fængselsstraffen noget mindre, må det vel være naturligt, at der også nedlægges et tilsvarende antal pladser. Det betyder, at man også må gøre sig overvejelser om, hvor de skal nedlægges. Tilsyneladende er der den forskel på VS og justitsministeren, at vi ønsker at nedlægge flere fængselspladser, end justitsministeren gør, men han taler jo trods alt om en mindre brug af fængselsstraffe, og hvis der skal være noget som helst indhold i at tale om det, indebærer en nedlæggelse af Horsens og Vridsløselille statsfængsler som fængsler trods alt kun en mindsket kapacitet på 10 pct. Hvis det ikke engang er 10 pct., som justitsministeren taler om, når han taler om at bruge frihedsstraffen mindre, synes jeg ikke, den tale er så meget værd. Forslaget er seriøst ment på den måde, at vi angiver, hvor vi synes man skal starte, hvis man, som justitsministeren selv siger han vil, vil bruge fængselsstraffen noget mindre.

Grunden til, at vi har peget på Vridsløselille og Horsens, er, som hr. Torben Lund var inde på vedrørende Horsens i hvert fald, at det er meget vanskeligt at ændre på de forhold, der er i Horsens statsfængsel. Hr. Torben Lund beskrev det meget fint. Han sagde, at man i de celler end ikke har plads til standardudstyret. Hvis man ikke har plads til standardudstyret og aldrig vil få det, vil en opretholdelse af Horsens statsfængsel indebære, at man accepterer det brud på reglerne, som foregår hver eneste dag i Horsens statsfængsel, at man ikke kan have det standardudstyr, som er foreskrevet i reglerne om, hvad en fange har ret til at have i sin celle. Man opbevarer mennesker i celler, der har en størrelse på 6,3 m². Det kan vi ikke være bekendt, og derfor er det forslag naturligvis alvorligt ment.

Fru Ebba Strange spurgte, om vi havde glemt Nyborg. Det har vi ikke, men vi ville heller ikke ligefrem provokere.

Derimod var hr. Svend Åge Petersen meget fourouliget over udgiften. Det ville koste 15 mill. kr., sagde han, hvilket trods alt svarer til mindre end 50 fængselspladser. Selv

det konservative folkeparti taler jo om, at man skal bruge fængselsstraffen noget mindre, så i sammenligning med, hvad det i øvrigt koster at have 50–100–200 fængselspladser, vil det betyde en besparelse i forhold til det pengeforbrug, der i dag sker i det hus, som hedder Horsens statsfængsel.

Om de andre forslag, som nu har været genstand for ministerens og ordførernes kommentarer, vil jeg sige, at det tilsyneladende var her, det træfpunkt lå, som ministeren omtalte i sit første indlæg, det træfpunkt, hvor han mente at kunne være nogenlunde imødekommende. Jeg forstod i hvert fald ministerens indlæg på den måde, at det, som han er positiv over for indtil nu i hvert fald, er spørgsmålet om en straffuldbyrdelseslov, også kaldet en fangelov, og spørgsmålet om et uafhængigt organ og om uafhængige tilsyn med fængslerne. Det er selvfølgelig meget godt, men hvad der er mindre godt, er, at der ikke skal ske noget alligevel. For nu har vi et straffelovråd, og vi har et Dahlgaardudvalg, og et af de første spørgsmål, ministeren vil blive stillet over for, når sagerne nu henvises til retsudvalget, er helt naturligt: hvilke af disse forslag er sendt til behandling andre steder, og hvilke er ikke? For ministerens tilsyneladende positive holdning til trods – og det var altså her, træfpunktet lå – er han ikke indstillet på, at der skal ske noget lige med det første.

Derimod er jeg meget glad for, at fru Ebba Strange, hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Torben Lund var positive over for principperne i de forslag, som hedder nr. B 78, B 79 og B 80. Jeg var især glad for, at hr. Torben Lund så klart understregede, at dette, at et menneske er idømt en frihedsstraf, ikke indebærer, at det samme menneske skal tåle alt muligt andet også. Det er jo noget af det, som beslutningsforslag nr. B 78 om et dømmende organ tager sigte på at hindre. I dag oplever vi på stribe disse straffe i straffen, og vi har også, herunder i øvrigt mange folketingsmedlemmer, oplevet og fået kendskab til konkrete sager om, hvad disse straffe i straffen går ud på. Vi kan konkret nævne nogle af dem, som vi har gjort i bemærkningerne, men jeg kan da også nævne en anden, lidt nyere sag, som jeg specielt vil nævne, fordi statsministeren er til stede lige nu.

Der var en fange, som havde hængt et billede af sin søn og et af Lenin på væggen i